

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/28/2013
Identifikačné číslo spisu:	5012200472
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5012200472.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: 1/ L., bytom Y, 2/ I. bytom S., obaja právne zastúpení JUDr. Petrom Gruberom, advokátom, so sídlom Janka Kráľa 3, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, (pôvodne Krajský stavebný úrad v Žiline, resp. Obvodný úrad Žilina), so sídlom Janka Kráľa 4, Žilina, za účasti : A., bytom D., o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 2012/00229/Kod zo dňa 20. apríla 2012, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/66/2012-93 zo dňa 27. augusta 2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/66/2012-93 zo dňa 27. augusta 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej v texte rozhodnutia aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Krajského stavebného úradu v Žiline, č. 2012/00229/Kod zo dňa 20.04. 2012, ktorým zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Mesta Martin č. MSS-13157/2010-n-Vč zo dňa 09.05.2011, ktorým podľa § 39 a § 39a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“ alebo „zák.č. 50/1976 Zb.“) rozhodol o umiestnení stavby „Wellness penzión RELAX“ na parcele č. 993, 994/1, 994/2 a 994/3 k. ú. A. (ďalej aj ako „posudzovaná stavba“), tak ako špecifikoval v napadnutom rozhodnutí.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd k jednotlivým žalobným bodom uviedol nasledovné.

K podstatnej námietke žalobcov v súvislosti s posudzovaním požiarnej bezpečnosti umiestňovanej stavby, krajský súd uviedol podrobný chronologický postup vyplývajúci z obsahu administratívneho spisu. Vo veci bolo zistené, že k umiestneniu stavby sa vyjadroval dotknutý orgán - Okresné riaditeľstvo

hasičského a záchranného zboru v Martine (ďalej len „OR HaZZ“), ktoré v stanovisku č. p. ORHZ-394/2010 zo dňa 12.03.2010 v súlade s § 28 zákona č. 314/2001 Z. z. a § 40 až 40b Vyhlášky č. 121/2002 Z. z. o požiarnej prevencii posúdilo projektovú dokumentáciu stavby s vyjadrením, že k riešeniu požiadaviek protipožiarnej bezpečnosti nemá pripomienku - č.l. 17 správneho spisu. Prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal z uvedeného záväzného stanoviska. Žalobcovia v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu vzniesli námietky, čo do posúdenia požiarnej bezpečnosti umiestňovanej stavby, na základe čoho žalovaný rozhodnutím č. 2011/01140/Kod z 28.07.2011 konanie prerušil a súčasne požiadal o stanovisko OR HaZZ v Martine. K obsahu podaného odvolania tento dotknutý orgán v stanovisku z 30.08.2011 č. ORHZ-MT1-1171/2011 okrem iného konštatoval, že podľa projektu protipožiarnej bezpečnosti stavby odstupové vzdialenosti umiestňovaného objektu Wellness penzión RELAX zasahujú na dvoch miestach od východnej a západnej strany na susedný pozemok žalobcov - chodník k objektu penziónu Čierna pani. Ďalej uviedol, že zo všeobecných zásad riešenia protipožiarnej bezpečnosti stavieb jednoznačne vyplýva nutnosť riešenia a zabezpečenia požiadaviek protipožiarnej bezpečnosti vždy len pre jedno hodnotenie, resp. posudzovanú stavbu, ktorú špecifikoval. K námietke konštatoval, že podľa schváleného projektu protipožiarnej bezpečnosti stavby, odstupová vzdialenosť zasahuje na dvoch miestach iba okrajovo na susedný pozemok do vzdialenosti 2,4 m, šírka uvedenej komunikácie chodníka je v týchto miestach najmenej 3,2 m, čo znamená, že odstupová vzdialenosť požiarne nebezpečného priestoru od objektu posudzovanej stavby (Wellness penzión Relax) neprekryva celú šírku komunikácie chodníka k objektu penziónu Čierna pani a nezasahuje ani na tento objekt. Ďalej poukazoval na STN 92 0201-4 č.l. 2.6.1 a konštatoval, že v zmysle uvedenej technickej normy požiarne nebezpečný priestor od stavby zasahujúci na susedný pozemok sa rieši až v rámci stavebného konania.

Následne sa k námietke vyjadroval nadriadený dotknutý orgán, a to Krajské riaditeľstvo HaZZ v Žiline (ďalej len „KR HaZZ“) pod č. KRHZ-ZA-OPP-1033-003/2011 zo dňa 08.11.2011, ktorý konštatoval, že posudzovaná stavba má navrhovanú sedlovú strechu, je tu nebezpečenstvo padania častí stavebných konštrukcií strechy a odstupová vzdialenosť sa musí zväčšiť tak, aby tieto časti dopadali vždy do požiarne nebezpečného priestoru danej stavby, za predpokladu, že môžu padat s odchýlkou 20 stupňov od zvislej roviny, teda do vzdialenosti rovnajúcej sa 0,36-násobku výšky pádu. Konštatoval, že v predloženom riešení protipožiarnej bezpečnosti stavby pri určovaní odstupových vzdialeností nezohľadnil, špecialista požiarnej ochrany, nebezpečenstvo pádu častí stavebných konštrukcií - častí strechy. Zároveň vyslovil názor, že je potrebné doložiť výkres situácie (zobrazené aj susedné stavby so zakreslením určených odstupových vzdialeností, aby bolo možné porovnať, či určený požiarne nebezpečný priestor nezasahuje do susedných stavieb). Ďalej konštatoval, že požiarne nebezpečný priestor určený od padania častí stavebných konštrukcií - častí strechy zo severnej strany na susedný pozemok penziónu Čierna pani je možné eliminovať navrhnutím iného typu strechy, napr. rovná strecha, pultová strecha so sklonom na vlastný pozemok. K námietke odstupových vzdialeností konštatoval, že odstupová vzdialenosť zo západnej a východnej strany posudzovaného objektu (2,4m) zasahuje na susediaci pozemok penziónu Čierna pani, na jeho dvor, nezasahuje do stavby, čo nie je v rozpore s tým, čo je v stanovisku uvedené. Ďalej konštatoval, že túto odstupovú vzdialenosť je možné skrátiť presným výpočtom, teda určiť odstupovú vzdialenosť požiarne otvorených plôch, teda jednotlivých okien a dverí. Na základe tohto stanoviska, opätovne krajský stavebný úrad požiadal Krajské riaditeľstvo HaZZ v Žiline listom z 25. 11. 2011 č.l. 15 spisu, aby sa vyjadrili, či potvrdzujú alebo menia záväzné stanovisko, na základe čoho Krajské riaditeľstvo HaZZ v Žiline podaním označím KRHZ-ZA-OPP-1033-007/2011 zo dňa 09.12.2011 č.l. 13 správneho spisu sa vyjadrilo, že s riešením protipožiarnej bezpečnosti posudzovanej stavby nesúhlasí z dôvodu, že v predloženej projektovej dokumentácii pri stanovení požiarne nebezpečného priestoru stavby nebolo uvažované s prenosom požiaru padajúcimi časťami horiacej konštrukcie (sedlová strecha s dreveným krovom), čo je v rozpore s § 79 ods. 1 vyhlášky č. 94/2004 Z. z.

Na základe tohto záväzného stanoviska (negatívneho) bolo zvolané ústne pojednávanie za účasti žalobcov, stavebníka ako aj dotknutých orgánov oboch stupňov a žalovaného, ktorého záverom bolo vyjadrenie oboch dotknutých orgánov, ktorí navrhli, že na odstránenie nedostatkov zistených druhostupňovým dotknutým orgánom je potrebné na zabránenie prenosu požiaru pádom horiacich častí stavebných konštrukcií z časti strešnej konštrukcie, zo strany stavby penziónu Čierna pani (krokvy prečnievajúce pred obvodovú stenu), navrhovali prijať riešenie vyhotoviť ochranné podstrešie

železobetónovej konštrukcie tak, aby podopieralo presahujúce drevené časti strešnej konštrukcie, pričom drevené časti strešnej konštrukcie nesmú presahovať hranu ochranného podstrešia. Žalobcovia podaním z 10.01.2012, ktoré doručili žalovanému 10.01.2012 na všetkých dôvodoch odvolania zotrvali.

Ako vyplýva z obsahu spisu, stavebník si dal vypracovať projektovú dokumentáciu riešenia protipožiarnej bezpečnosti, ktorá bola vyhotovená vo februári 2012 špecialistom požiarnej ochrany O., ktorý upravil projektovú dokumentáciu v časti VIII. označenej ako odstupové vzdialenosti a zapracoval do projektovej dokumentácie požiadavku dotknutých orgánov tak, že pre zabránenie padajúcich častí konštrukcie strechy zo severnej strany objektu bude podstrešie tvoriť železobetónová rímsa hrúbky 100 mm v celej dĺžke navrhovaného objektu, ktorá spĺňa požiadavky požadovanej požiarnej odolnosti 30 a únosnosti váhy prečnievajúcich konštrukcií strechy pri ich prehorení. Ďalej skonštatoval, že vybudovaním železobetónovej rímsoy bude odstupová vzdialenosť od padajúcich častí konštrukcie strechy znížená na nula metrov.

Uvedená projektová dokumentácia bola posudzovaná opätovne Okresným riaditeľstvom HaZZ Martin, ktorý v podaní z 01.03.2012 pod číslom ORHZ-MT1-371/2012 podľa § 28 zákona č. 314/2011 Z. z. a § 40 až § 40b vyhlášky č. 121/2002 Z. z. vyjadril súhlas s riešením protipožiarnej bezpečnosti stavby bez konkrétnych pripomienok. Táto prepracovaná časť projektovej dokumentácie bola 01.03.2012 doručená žalovanému. V konaní žalobcovia opätovne zotrvali na všetkých odvolacích námietkach, teda aj námietke vo vzťahu k posudzovaniu požiarnej bezpečnosti umiestňovanej stavby.

Prvostupňový súd poukázal, že príslušné orgány vykonávajúce štátny požiarny dozor - OR HaZZ a KR HaZZ majú v zákone č. 314/2011 Z. z. o ochrane pred požiarom vymedzené kompetencie (§ 25 a nasled. zákona č. 121/2002 Z. z. vymedzuje, ktoré parametre, z hľadiska požiarnej prevencie posudzovaných stavieb sa posudzujú, a to osobitne v územnom konaní § 40a a v stavebnom konaní § 40b zákona č. 121/2002 Z. z.). Zákon č. 121/2002 Z. z. o požiarnej prevencii vymedzuje rozsah posudzovania požiarnebezpečnostného charakteru posudzovanej stavby z hľadiska činnosti dotknutých orgánov vykonávajúcich štátny požiarny dozor, osobitne pre územné konanie a osobitne pre stavebné konanie.

Krajský súd uviedol, že z ustanovenia § 40b ods. 1 písm. f) zákona č. 121/2002 Z. z. vyplýva, že projektová dokumentácia z hľadiska určenia odstupových vzdialeností od stavby z hľadiska požiarnej prevencie sa posudzuje v stavebnom konaní. V územnom konaní z hľadiska projektovej dokumentácie stavieb s poukazom na § 40a písm. a) cit. normy sa posudzuje vhodnosť umiestnenia navrhovanej stavby do okolitej zástavby, predovšetkým v závislosti od pravdepodobných odstupových vzdialeností a bezpečnostných vzdialeností od stavby. Podľa názoru krajského súdu dotknuté orgány sa z hľadiska posudzovania projektovej dokumentácie vymedzenej v § 40a zákona č. 121/2002 Z. z. o požiarnej prevencii vyjadrili k otázke požiarnebezpečnostnej, pravdepodobných odstupových vzdialeností a bezpečnostných vzdialeností od stavby. Zaoberali sa taktiež otázkou požiarne nebezpečného priestoru STN 92 0201-4, ktorá upravuje požiarne bezpečnosť stavieb a odstupové vzdialenosti (časť 4 v bode 2.6), v ktorej sa vymedzujú požiadavky na požiarne nebezpečný priestor, v bode 2.6.1 je konštatované, že požiarne nebezpečný priestor môže zasahovať do verejného priestoru, napr. do ulice, námestia, parku, priestoru vodnej plochy s poznámkou, že ak požiarne nebezpečný priestor zasahuje do susedného pozemku, rieši sa jeho určenie v rámci stavebného konania.

Aj v súlade s touto technickou normou presné parametre, teda presné odstupové vzdialenosti sa z hľadiska požiarnej bezpečnosti posudzujú v rámci stavebného konania, v ktorom sa určujú presné odstupové vzdialenosti od stavby z hľadiska požiarnej bezpečnosti, ako aj okrem iného požiarne riziká požiarnych úsekov. Prvostupňový súd dospel k záveru, že dotknuté orgány v záväzných stanoviskách sa k obsahu projektovej dokumentácie, ktorá bola posudzovaná v územnom konaní vyjadrovali, vyslovili svoje výhrady, navrhli riešenie, ktoré bude v súlade so zákonnou úpravou a v súlade s ochranou pred požiarom a v súlade so stanoviskom dotknutých orgánov, bola prepracovaná projektová dokumentácia stavby.

Prvostupňový súd poukázal na vyjadrenie dotknutého orgánu 2. stupňa z 09.12.2011 (Krajské riaditeľstvo HaZZ v Žiline), ktorý okrem iného konštatoval, že odstupová vzdialenosť zo západnej a východnej strany objektu zasahuje na susediaci pozemok, a to dvor penziónu Čierna pani a nezasahuje do stavby, pričom túto skutočnosť nevyhodnotil dotknutý orgán ako skutočnosť, ktorá by bola v rozpore so zásadami protipožiarnej ochrany, teda zásadami požiarnej prevencie a zásadami požiarnej ochrany, ktoré by bolo potrebné vyhodnotiť v územnom konaní. Pričom ako súd už konštatoval, odstupové vzdialenosti z hľadiska zabezpečenia princípov požiarnej prevencie, je potom povinný

dotknutý orgán posúdiť z hľadiska posúdenia projektovej dokumentácie, v stavebnom konaní, v ktorom dotknutý orgán vyjadrí, či presné odstupové vzdialenosti od stavby sú v súlade so zákonom vo vzťahu k zabezpečeniu požiarnej bezpečnosti posudzovanej stavby. Pokiaľ teda žalobcovia v tomto žalobnom bode namietali, že neboli dodržiavané presné odstupové vzdialenosti, táto námietka podľa názoru krajského súdu nie je pre posúdenie veci v územnom konaní relevantná. V územnom konaní sa posudzujú len pravdepodobné odstupové vzdialenosti a bezpečne vzdialený priestor od stavby. V tejto časti vyhodnotil žalobný bod za nedôvodný a súčasne konštatoval, že nie je vadou napadnutého rozhodnutia, keď zapracovanú zmenu projektovej dokumentácie týkajúcu sa protipožiarnej ochrany posudzovanej stavby nesubsumoval žalovaný do výroku obsahujúceho podmienky pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu. Pre posúdenie veci je podstatné, že pri rozhodovaní žalovaný obsah tejto prepracovanej projektovej dokumentácie akceptoval, vychádzal pri rozhodovaní z obsahu tejto projektovej dokumentácie, t. j. zmenenej projektovej dokumentácie týkajúcej sa projektu riešenia protipožiarnej bezpečnosti stavby pre stavebné povolenie, príloha č. 1 z februára 2012.

Krajský súd zdôraznil, že záver projektanta, že v požiarne nebezpečnom priestore nie sú žiadne objekty, na ktoré sa môže preniesť požiar sálaním tepla alebo pádom konštrukcie korešponduje aj s konečným stanoviskom prvostupňového dotknutého orgánu zo dňa 01.03.2012 a taktiež je súladný so stanoviskom dotknutého orgánu 2. stupňa z 08.11.2011, ktorý okrem iného konštatoval, že odstupová vzdialenosť zo západnej a východnej strany posudzovaného objektu, z hľadiska posudzovania požiarnej bezpečnosti nezasahuje na žiadne stavby nachádzajúce sa na susednom pozemku (pozemku žalobcov), na ktorom je umiestnený penzión Čierna pani a zasahuje len do priestranstva pozemku, ktorý je využívaný ako dvor.

Krajský súd zároveň konštatoval, že i keď do podmienok pre umiestnenie stavby uvedenú zmenu tejto projektovej dokumentácie žalovaný nesubsumoval, táto skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že projektová dokumentácia (zmenená upravená časť) bola objektom posudzovania ako celok v konaní o umiestnení posudzovanej stavby a žalovaný z obsahu tejto projektovej dokumentácie ako vyplýva z vykonaného dokazovania aj vychádzal. Uvedená zmena projektovej dokumentácie nemá vplyv na samotné umiestnenie posudzovanej stavby na pozemku, nakoľko požiadavka dotknutých orgánov, vykonávajúcich štátny požiarly dozor bola akceptovaná doplnením projektovej dokumentácie v časti riešenia protipožiarnej bezpečnosti posudzovanej stavby. Zdôraznil, že v podmienkach, ktoré sú súčasťou výroku rozhodnutia o umiestnení stavieb podľa § 39 a § 39a stavebného zákona by bolo potrebné uvedené zmeny vymedziť v jednotlivých bodoch určujúcich podmienky umiestnenia stavby a projektovej prípravy v prípade, že by ešte súčasťou posudzovanej projektovej dokumentácie tieto podmienky neboli. Vymedzenie požiarne nebezpečného priestoru, v prílohe k žalobe, súd nemohol akceptovať, nakoľko nebolo preukázané, že tento požiarne nebezpečný priestor vymedzila osoba kompetentná, odborne známa požiarnej problematiky. Z tohto dôvodu súd dospel k záveru, že ani táto časť žalobného bodu 1/ nebola dôvodná a pri opačnom právnom názore, by došlo k zrušeniu rozhodnutia iba z dôvodu formálnych nedostatkov.

K žalobnému bodu 2/, v ktorom žalobcovia namietali nezákonnosť postupu správnych orgánov, keď nevypracovali hlučnosť a emisnú štúdiu v súvislosti s umiestňovanou stavbou, krajský súd uviedol, že z ustanovenia § 39a ods. 1,2,3 zákona č. 50/1976 Zb. vyplývajú podmienky, ktoré v konaní o umiestnení stavby je povinný správny orgán posudzovať a súčasťou rozhodnutia o umiestnení stavby a teda aj otázkou posudzovania podmienok na umiestnenie stavby, sú požiadavky vymedzené v § 39a písm. a) až d). Podľa názoru prvostupňového súdu dotknuté orgány vykonávajúce štátny dozor v oblasti verejného zdravotníctva, teda aj v oblastiach dodržiavania ochrany pred hlukom, vibráciami nemajú kompetenciu vydávať pre územné konanie (v prípade charakteru posudzovanej stavby) v súlade s ust. zákona č. 355/2007 Z. z. záväzné stanoviská. Z tohto dôvodu nebola ani povinnosť správnych orgánov obsah týchto záväzných stanovísk subsumovať do podmienok pre umiestnenie stavby v súlade s § 39a ods. 2 písm. d) stavebného zákona. Z ustanovenia § 39a ods. 2 písm. b) cit. normy nevyplýva, aby v územnom konaní sa stavebný úrad otázkami vplyvu hluku a vibrácií posudzovanej stavby vo vzťahu k okoliu zaoberal, v prípade umiestňovanej stavby z hľadiska jej charakteru a lokality umiestňovania. Otázku ochrany pred hlukom a vibráciami, ktorá vyplýva zo všeobecných technických požiadaviek na výstavbu s poukazom na Vyhlášku č. 532/2002 Z. z. v súlade s príslušnými technickými normami je potrebné posúdiť v stavebnom konaní s poukazom na § 66 ods. 1 stavebného zákona. Krajský súd konštatoval, že podľa jeho právneho názoru pri posudzovaní umiestnenia stavby nebolo potrebné vzhľadom na charakter

stavby a jej umiestnenie, aby boli v územnom konaní vydané záväzné stanoviská dotknutých orgánov v oblasti verejného zdravotníctva, ktoré by sa vyjadrovali k otázke hluku, vibrácií. Stavebný úrad sa s uvedenými námietkami, týkajúcimi sa všeobecných technických požiadaviek na výstavbu a tiež podmienkami vplyvu stavby z hľadiska možnej produkcie hluku a vibrácií, má zaoberať až v stavebnom konaní. Z uvedeného dôvodu, ako aj z dôvodu, že žalobcovia v lehote na podanie námietok túto námietku nepodali, sa správne orgány s touto námietkou nemuseli zaoberať.

Naviac krajský súd poukázal, že žalobcovia v konaní nepredložili listinný dôkaz, napr. vypracovanú hlukovú štúdiu, ktorá by potvrdila, že umiestňovaná stavba a jej prevádzka, bude produkovať pravdepodobné množstvá hluku, ktoré prekračujú zákonné limity prípustné na hodnotu hluku, infrazvuku a vibrácií, ktoré sú upravené vo Vyhláske č. 549/2007 Z. z., príp. v príslušných technických normách. Krajský súd sa stotožnil aj s názorom žalovaného, že umiestňovaná stavba bude slúžiť na prechodné ubytovanie ľudí a nie ako výrobná prevádzka s technologickým zariadením produkujúcim hluk alebo emisie. Vo vzťahu k emisiám poukázal na vyjadrenie Mesta Martin č. j.:13466/2010/Bi zo 17.05.2010, ktoré v stanovisku vydanom podľa § 34 ods. 1 a § 39 ods. 8 zákona č. 478/2002 Z. z. o ochrane ovzdušia v znení neskorších predpisov konštatovalo, že v posudzovanej stavbe odvod spalín od zdroja znečisťovania ovzdušia je riešený samostatným dymovodom v zmysle STN 15287-1 min. 1 m nad strechu objektu a dotknutý orgán konštatoval, že nemá pripomienky a súhlasí s obsahom predloženej projektovej dokumentácie vo vzťahu riešenia nového malého zdroja znečisťovania ovzdušia pre posudzovaný objekt.

V žalobnom bode 3/ žalobcovia namietali nesprávny postup správneho orgánu, keď neakceptoval námietku žalobcov týkajúcu sa zmeny právnej úpravy STN v súvislosti s úpravou povinnosti stavebníka pri zriadení odstavných a parkovacích plôch a tvrdili, že správny orgán neprihliadol na túto námietku vo vzťahu k STN 736110, ktorá nadobudla účinnosť v mesiaci november 2011. Krajský súd v tomto smere uviedol, že z dôvodu, že táto žalobná námietka nebola súčasťou odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu, sa žalovaný s touto odvolacou námietkou zaoberať a vysporiadať nemohol a zdôraznil, že pri súdnom prieskume podľa II. hlavy V. časti O. s. p. sa preskúmavalo rozhodnutie žalovaného. Žalovaný vzhľadom na absenciu tejto časti odvolacieho dôvodu sa nemohol s namietaným argumentom žalobcov zaoberať a vecne ho posúdiť, z dôvodu ktorého neboli splnené ani zákonné podmienky na súdny prieskum rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k tomuto žalobnému bodu. Z hľadiska postupu žalobcov v správnom konaní nebola dodržaná dvojinstančnosť správneho konania, nakoľko uvedená námietka absentuje v odvolaní žalobcov proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu. Potom nebolo možné v súdnom prieskume podľa II. hlavy V. časti O.s.p. sa týmto argumentom zaoberať, keď pre pochybenie žalobcov (opomenutie uvedeného žalobného bodu v odvolaní proti prvostupňovému orgánu), ani druhostupňový správny orgán sa nemohol s uvedenou námietkou v odvolacom konaní vecne zaoberať. Tento žalobný bod súd vyhodnotil ako nedôvodný.

V žalobnom bode 4/ žalobcovia tvrdili, že sa žalovaný nevysporiadal so skutočnosťou, že v penzióne Čierna pani patriacom žalobcom je umiestnený služobný byt, resp. dva služobné byty, ktoré v dôsledku umiestnenia stavby nebudú mať zabezpečené tie svetelné podmienky pre presvetlenie a preslnenie bytu, ktoré sú potrebné z hľadiska právnych noriem, a ktoré sú kladené ako požiadavky na presvetlenie a preslnenie bytu. Tvrdili, že túto požiadavku mal vyhodnotiť a zaoberať sa ňou správny orgán z úradnej povinnosti, čo neurobil a opomenul.

Krajský súd v súvislosti s touto námietkou uviedol, že žalobcovia poukazujú na nedostatočné preslnenie dvoch bytových jednotiek, ktoré sa majú nachádzať, resp. sa nachádzajú v penzióne Čierna pani, a ktoré boli v súlade so stavebným konaním povolené na základe rozhodnutia Mesta Martin č. MSS-15194/2010-Sá z 10.12. 2010, ktorým správny orgán povolil zmenu rozostavanej stavby - „Prístavba penziónu Čierna pani“ na pozemkoch CKN 998/1 k. ú. A., keď povolil zmenu stavby, ktorá okrem iného obsahuje nadstavbu podkrovia časti 3 NP existujúcej stavby penziónu, kde vzniknú dve ubytovacie bunky pre hostí penziónu a bytová jednotka, ktorá bude slúžiť ako služobný byt pre majiteľa penziónu. Stavebné úpravy na jednotlivých podlažiach sa týkajú zmeny dispozičného riešenia miestnosti, pričom zmena účelu užívania existujúceho apartmánu pre hostí na bytovú jednotku, ktorá bude slúžiť ako služobný byt pre majiteľa penziónu. Súčasťou spisového materiálu, ktorý sa týka tohto stavebného konania je okrem iného aj vyjadrenie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Martin z 06.10.2010

č. HŽP 2010/02089 označené vyjadrenie k projektovej dokumentácii - nadstavba a stavebné úpravy penziónu Čierna pani v Martine - zmena stavby pred jej dokončením, z ktorého súd zistil, že uvedený orgán nemá pripomienky k stavebnému konaniu a súčasne konštatuje, že umiestnenie „služobného bytu“ vyčlenením z ubytovacej kapacity penziónu je posudzované ako prechodné ubytovanie a preto nie je potrebné dodržiavať požiadavky platnej legislatívy na preslnenie a kvalitu denného osvetlenia, nakoľko sa nejedná o priestory určené na dlhodobý pobyt. Z obsahu tohto stanoviska vychádzalo aj rozhodnutie z 10.12.2010, ktoré povolilo zmenu stavby - prístavba penziónu Čierna pani vo vzťahu k vybudovaniu služobného bytu. Krajský súd konštatoval, že z obsahu tohto rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15.01.2011 je zrejmé, že sa povoľuje zmena stavby - nadstavba podkrovnej časti 3. nadzemného podlažia existujúcej stavby, kde vzniknú dve ubytovacie bunky pre hostí penziónu a bytová jednotka, ktorá bude slúžiť ako byt pre majiteľa a súčasne sa povoľuje zmena účelu užívania existujúceho apartmánu pre hostí na bytovú jednotku, ktorá bude slúžiť ako služobný byt pre majiteľa penziónu.

Prvostupňový súd zdôraznil, že pre posúdenie veci nie je podstatné akými výrazovými, teda aj gramatickými prostriedkami je označený predmetný byt v rozhodnutí Mesta Martin z 10.12.2010 č. MSS-15194/2010-Sá, ale podstatným je spôsob a účel užívania povoľovanej zmeny rozostavanej stavby. Z obsahu podkladov pre vydanie tohto rozhodnutia (citovaného stanoviska Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Martin z 06. 10. 2010) ako aj obsahu rozhodnutia Mesta Martin z 10.12.2010 je zrejmé, že predmetný byt nazvaný slovom „služobný byt“ má byť určený pre prechodné ubytovanie majiteľa, a teda nie na trvalé ubytovanie, či už majiteľa penziónu alebo inej osoby a aj z hľadiska tohto účelu užívanie tejto stavby (povoľovanej zmeny stavby „Čierna pani“ pred dokončením) v tomto stavebnom konaní bolo posudzované. Z uvedeného dôvodu nemá relevanciu argumentácia žalobcov, že zákon nerozlišuje charakter bytu služobného od iného druhu bytu, a teda že byt slúži na trvalé užívanie. V danom prípade je podstatné nie vyjadrenie charakteru stavby, ale vyjadrenie účelu, na ktorý povoľovaná stavba alebo jej časť bola príslušným stavebným úradom posudzovaná z hľadiska účelu budúceho užívania stavby. Pokiaľ stavebný úrad povolil zmenu rozostavanej stavby - prístavba penziónu Čierna pani s tým, že posudzoval vybudovanie takzvaného „služobného bytu“ ako bytu, ktorý nie je určený pre trvalé bývanie, a teda nie je potrebný prísun denného osvetlenia tejto časti objektu, tak ako je potrebné v súlade s platnou legislatívou pre byt, či už v rodinnom alebo bytovom dome, je potrebné z tohto posúdenia účelu užívania povolennej stavby vychádzať a vydávať aj užívacie povolenie. Následné užívacie povolenie je spôsobilé kopírovať podmienky, za ktorých bola stavba povolená a teda aj charakter budúceho užívania stavby. Pokiaľ predmetný byt nazvaný ako „služobný byt“, teda v konečnom dôsledku obytný priestor prístavby penziónu Čierna pani má byť užívaný prechodne a nie na trvalé bývanie, potom presvetlenie tejto obytnej časti prístavby penziónu Čierna pani nemuselo napĺňať podmienky pre užívanie bytu slúžiaceho na trvalé užívanie.

Naviac žalobca ani neprodukoval dôkazy (napr. predložením svetelno-technického posúdenia označených „služobných bytov“), za účelom preukázania svojho tvrdenia, že k preslneniu uvedených obytných častí prístavby penziónu Čierna pani dôjde v rozpore s platnou legislatívou. Tento žalobný bod vyhodnotil prvostupňový súd za nedôvodný.

V žalobnom bode 5/ žalobcovia namietali, že predmetná stavba je umiestnená na hranici pozemkov, resp. v blízkosti hranice bez dodržania primeraného odstupu, v dôsledku čoho došlo a dôjde k trvalému obmedzeniu užívania susedných nehnuteľností, ktoré žalobcovia v súčasnosti využívajú ako prístup do objektu a záhradnú reštauráciu, ďalej poukazovali, že uvedená skutočnosť sa prejaví najmä v procese samotnej výstavby umiestňovanej stavby a v prípade akýchkoľvek úprav a opráv, teda aj údržby posudzovanej stavby. Tvrdili, že v prípade realizácie výkopových prác posudzovanej stavby je predpokladaný možný zásah do statiky objektov žalobcov, penziónu Čierna pani a že bolo povinnosťou správnych orgánov akceptovať návrh žalobcov na určenie povinnosti oplotiť uvedený objekt a zahrnúť túto povinnosť do projektovej dokumentácie.

Krajský súd k tomuto žalobnému bodu uviedol, že z grafickej časti stavebného povolenia je preukázané, že časť stavby, ktorá je umiestnená na hranici pozemkov je tá časť stavby, ktorá v čase začatia územného konania existovala a existuje a ktorá bude objektom nadstavby z hľadiska predloženej projektovej dokumentácie. V tejto časti argument umiestnenia stavby na hranici pozemkov je irelevantný. Naviac stavebník pred Krajským súdom v Žiline na pojednávaní dňa 27. 08. 2012 uviedol, že upravil projektovú dokumentáciu vo vzťahu k tejto časti umiestňovanej stavby tak, aby ani ostreším táto časť

stavby nezasahovala do pozemku žalobcov, teda CKN parcely 998/2, i keď pôvodná a súčasná stavba, ktorá pred vydaním územného rozhodnutia bola na pozemku stavebníka umiestnená má strechu, ktorá ostreším zasahuje aj do pozemku žalobcov. Tieto skutočnosti žalobcovia nespochybnili.

V časti umiestňovanej stavby, ktorá vznikne asanáciou pôvodnej stavby a umiestnením stavby ako prístavby, z grafickej prílohy k stavebnému povoleniu je zrejmé, že časť asanovanej stavby, ktorá podľa fotografií, ktoré sú súčasťou správneho spisu je murovanou stavbou, je umiestnená v tesnej blízkosti hraničiacich pozemkov. Táto časť existujúcej stavby bude odstránená a na jej mieste bude umiestnená, v súlade s grafickým vyznačením stavba, ktorá bude aj prístavbou k existujúcej a ostávajúcej stavbe. Táto časť stavby bude umiestnená vo väčšej vzdialenosti od hranice susediacich pozemkov, teda k pozemku vo vlastníctve žalobcov, než tá časť stavby, ktorá bude objektom asanácie. Stará časť stavby v súčasnosti je umiestnená na parcele č. 994/3, tá časť, ktorá bude odstránená, je vyšrafovaná v grafickej prílohe k stavebnému povoleniu hnedou farbou a umiestnená stavba, ktorá bude tvoriť prístavbu ostáva a bude len nadstavená, bude umiestnená vo vzdialenosti od hranice pozemkov v rozsahu 1 m 285 cm do rozsahu 1 m 635 cm od spoločnej hranice, pričom od objektu žalobcov bude predmetná stavba, a to od vonkajšieho povrchu južnej obvodovej steny penziónu žalobcov, vo vzdialenosti 6,495 m. Krajský súd bol toho názoru, že manipulačný priestor 1,285 - 1,635 m, ktorý je od hranice pozemkov žalobcov a stavebníka, a medzi budúcou obvodovou stenou umiestňovanej stavby je dostačujúci na realizáciu prác a v tej súvislosti aj na budúcu údržbu a opravu posudzovanej stavby, pričom vzdialenosť medzi obvodovou stenou penziónu žalobcov a umiestnenej stavby je 6,495 m. Vo vzťahu k tejto námietke konštatoval, že stavba nie je umiestnená na hranici pozemkov, vzdialenosť 1,285 - 1,635 m nemožno považovať za umiestnenie v tesnej blízkosti hranice pozemku žalobcov a stavebníka. Súd poukázal na to, že v lehote na podanie námietok žalobcovia namietali len požiadavku vytýčenia hraníc pozemkov bez ďalšieho skutkového vymedzenia, v podanom odvolaní žalobcov je len uvedené, že nesúhlasia, aby stavba zasahovala do ich parcely CKN 998/2.

Prvostupňový súd skonštatoval, že nebolo v preskúmanom konaní preukázané, že by umiestňovaná stavba akýmkoľvek spôsobom zasahovala do pozemku žalobcov CKN 998/2, čo je zrejmé z grafickej časti prílohy stavebného povolenia. Skonštatoval, že žalobná námietka takto formulovaná v odvolaní voči prvostupňovému správnenému rozhodnutiu je nedôvodná, lebo zásah do vlastníctva žalobcov, tak ako tvrdili v odvolaní (do parcely CKN 998/2), nebol preukázaný a druhostupňový orgán sa mohol zaoberať len tvrdeniami žalobcov, ktoré formulovali v riadne a včas podanom odvolaní a pokiaľ bolo konštatované, že umiestňovaná stavba nezasahuje do pozemku žalobcov CKN 998/2, tak tento záver žalovaného je vecne správny a vyplýva aj z obsahu napadnutých rozhodnutí vydaných v inštančnom postupe, ale aj z obsahu správneho spisu.

Vo vzťahu k námietke žalobcov, ktorí trvali na uložení povinnosti stavebníkovi v územnom konaní stavbu oplottiť, krajský súd dodal, že oplotenie pozemku, je súčasťou všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, ktoré sú upravené v zákone č. 532/2002 Z. z., ktorá upravuje podrobnosti o všeob. technických požiadavkách na výstavbu. Rozhodovanie stavebného úradu v územnom konaní je upravené v ustanovení § 39 zákona č. 50/1976 Zb., z ktorého nevyplýva, že by bolo potrebné, z hľadiska dodržiavania všeobecných technických požiadaviek na výstavbu v územnom konaní, posudzovať aj otázku oplatenia pozemku. S poukazom na ustanovenie § 66 ods. 1 a následných ustanovení zákona č. 50/1976 Zb. je otázku oplatenia stavebný úrad kompetentný posudzovať v stavebnom konaní a nie v územnom konaní. Navyše krajský súd konštatoval, že v § 12 zákona č. 532/2002 Z. z. sú stanovené zákonné podmienky, kedy je povinnosť stavebníka vykonať oplatenie predmetnej stavby. Pokiaľ žalovaný túto námietku v územnom konaní neakceptoval, postupoval vecne správne, a preto aj prvostupňový súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú, ako aj žalobný bod, v ktorom žalobcovia poukazovali na vplyv budúcich stavebných prác na umiestňovanej stavbe v súvislosti s výkopovými prácami a porušením statiky. Podľa názoru krajského súdu nie v územnom konaní, ale v stavebnom konaní je povinnosťou stavebného orgánu zaoberať sa otázkou realizácie stavebných prác a teda aj posúdiť otázku spôsobu realizácie stavby, tak aby umiestňovaná stavba aj jej realizácia nenarušila práva spojené s vlastníctvom susediacich pozemkov a stavieb. Navyše žalobca tvrdenie o zásahu do statiky jeho stavby v konaní žiadnymi dôkazmi neosvedčil. Súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

K žalobnému bodu 6/ žalobca tvrdil, že stavebný úrad v posudzovanom konaní mal benevolentnejší

prístup než v prípade konania umiestnenia stavby a povolenia prístavby penziónu Čierna pani vo vlastníctve žalobcov, keď stavebníkovi A. povolil umiestnenie stavby na hranici pozemkov s maximálnym počtom 4 nadzemných podlaží stavby, keď nebolo potrebné vykonať hlukovú štúdiu a ďalšie dokazovanie.

Krajský súd ohľadne tejto námietky konštatoval, že predmetom prieskumu podľa II. hlavy V. časti v konaní 20S/66/2012 je konkrétne rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu. Súd je viazaný rozsahom žalobných bodov, a to dôvodmi rozhodnutia, dôvodmi odvolania a v súlade s obsahom napadnutých rozhodnutí a obsahom správneho spisu je kompetentný vec posúdiť a rozhodnúť. Krajský súd poukázal, že nepreskúmava zákonnosť rozhodnutia, ktoré sa týkalo povolenia stavby penziónu Čierna pani, resp. zmien tejto stavby pred dokončením, z tohto dôvodu nie je kompetentný a ani nemôže v konaní 20S/66/2012 obsah tohto uvedeného konania a vydaných rozhodnutí posúdiť a teda aj vyhodnotiť, či uvedený argument žalobcov je alebo nie je dôvodný. Uviedol tiež, že všeobecne treba konštatovať, že je povinnosťou orgánov verejnej správy postupovať v obdobných veciach obdobne, táto povinnosť vyplýva správnym orgánom, aj stavebným úradom z ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., keď správny orgán musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, dbať o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Pričom toto pravidlo upravené v ustanoveniach § 3 ods. 5 Zákona o správnom konaní, vychádza zo všeobecnej zásady rovnakého zaobchádzania. V predmetnom konaní, podľa názoru krajského súdu uvedený argument ani nemohol vyhodnotiť a ani nemohol porovnať, či v danej veci skutočne sa jedná o skutkovo zhodné alebo podobné prípady, vzhľadom na charakter posudzovaných stavieb a účel ich využitia a aké konkrétne rozdiely v uvedených konaniach skutočne boli. Pokiaľ by odlišnosť postupu bola aj preukázaná, čo v prieskume konania 20S/66/2012 nie je možné posúdiť, tento postup nemôže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pokiaľ napadnuté rozhodnutie žalovaného a konanie, ktorému predchádzalo je z hľadiska rozsahu namietania (v žalobných bodoch) vecne správne a zákonné. Tento žalobný bod vyhodnotil ako nedôvodný.

V žalobnom bode 8/ žalobcovia tvrdili, že v napadnutom rozhodnutí žalovaný sa odvoláva na koncentračnú zásadu, ktorá vyplýva z § 42 ods. 5 zákona č. 50/1976 Zb., pričom konštatovali, že správne orgány sú povinné aplikovať platné právne predpisy a záväzné technické normy a teda nemôžu odoprieť právnu argumentáciu žalobcov a povinnosť zaoberať sa aj námietkou, ktorá nebola uplatnená v súlade s koncentračnou zásadou.

Krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2Sžf/9/2011 zo dňa 21.03.2012, ktorý okrem iného konštatuje, že zásadu koncentrácie konania musí správny orgán pri aplikácii predpisov stavebného práva vykladať, že jej dosah je možné uplatniť iba na obmedzený okruh námietok a pripomienok, nie však na námietky týkajúce sa porušenia kogentných hmotnoprávnych alebo procesnoprávnych ustanovení právnych predpisov (napr. odstupové vzdialenosti medzi stavbami). Vychádzajúc z odôvodnenia tohto rozhodnutia, Najvyšší súd SR vyslovil právny názor, že pokiaľ sa tieto námietky týkajú porušenia kogentných hmotnoprávnych alebo procesnoprávnych ustanovení právnych predpisov a ak tieto námietky neuplatnil účastník správneho konania v lehote na podanie námietok, nemôže správny orgán odmietnuť sa vecne s nimi zaoberať ako oneskorene podanými, ale naopak musí sa takýmito námietkami vecne zaoberať.

Prvostupňový súd poukázal na dôvody rozhodnutia žalovaného na strane 14, posledný odsek, ako aj v tejto súvislosti zdôvodnenie rozsudku k žalobnému bodu 3/, pričom uviedol, že dospel k záveru, že tento žalobný bod nie je dôvodný, keď žalovaný sa meritórne zaoberal aj argumentmi, ktoré neboli obsiahnuté v námietkach žalobcov, v lehote na podanie námietok, a teda nerozhodoval len s odkazom na aplikáciu koncentračnej zásady.

Krajský súd dospel k záveru, že žaloba žalobcov nie je dôvodná, nebolo preukázané, že by napadnuté rozhodnutia boli, v rozsahu namietanom v žalobe, nezákonné, a preto žalobu ako nedôvodnú pri aplikácii § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Z dôvodu, že žalobcovia nemali v konaní úspech pri aplikácii § 250 k ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania im nevzniklo, a preto im prvostupňový súd náhradu trov konania nepriznal. S poukazom na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 5Sžo16/2012 zo dňa 29.11.2012 zároveň uviedol, že zúčastnenej osobe náhrada trov konania zo zákona neprislúcha s poukazom na § 246c. ods. 1 veta prvá, § 250k ods. 1 O.s.p.

II.

Proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu v zákonnej lehote podali žalobcovia odvolanie. Ako dôvod uviedli, že za najzávažnejšiu problematiku, ktorou odôvodňujú nezákonnosť napadnutých administratívnych rozhodnutí, považujú problematiku riešenia odstupových vzdialeností a bezpečnostných vzdialeností navrhovanej stavby od ich existujúceho objektu. Uviedli, že v žalobe žalobcovia jednoznačne argumentovali skutkové okolnosti, ktoré korešpondovali s právnou úpravou požiaro-bezpečnostnej otázky, ktorú je nutné riešiť v rámci konania o umiestnení stavby. Do istej miery I. stupňový súd akceptoval závažnosť problematiky, keď konštatoval, že v rámci územného konania sa z hľadiska projektovej dokumentácie stavieb posudzuje vhodnosť umiestnenia navrhovanej stavby predovšetkým v závislosti od pravdepodobných odstupových vzdialeností a bezpečnostných vzdialeností od stavby. Následne však I. stupňový súd konštatoval, že presné parametre, teda presné odstupové vzdialenosti sa z hľadiska požiarnej bezpečnosti posudzujú až v rámci stavebného konania, tak isto ako posudzovanie iných požiarnych rizík požiarnych úsekov. Z vecného hľadiska je možné takto prezentovaný názor považovať za formalistický, ktorý sa môže veľmi ľahko dostať do rozporu s reálnym stavom a možnosťou korigovania, resp. presného vymedzenia požiarnej bezpečnostných a odstupových vzdialeností v konaní o vydaní stavebného povolenia. Je zrejmé, že pokiaľ v rámci územného konania, konania o povolení umiestnenia stavby bude právoplatne rozhodnuté o umiestnení stavby v teréne, dôjde tým k znemožneniu korekcie tohto umiestnenia v prípade, pokiaľ sa v rámci stavebného konania preukáže, že pri danom umiestnení stavby nie je možné dodržať presné odstupové a bezpečnostné vzdialenosti navrhovanej stavby. Podľa názoru žalobcov zo samotnej podstaty veci vyplýva, i keď je platná právna úprava benevolentnejšia, aby už v rámci územného konania boli v rámci rozhodnutia riešené presné a nielen predpokladané odstupové a bezpečnostné vzdialenosti. Nie je teda možné striktné oddeliť v tomto prípade skúmanie uvedených okolností v rámci územného konania a konania o vydaní stavebného povolenia. Navyše žalobcovia vzniesli výhradu voči konštatovaniu krajského súdu, že odstupová vzdialenosť zo západnej a východnej strany posudzovaného objektu nezasahuje na žiadne stavby, nachádzajúce sa na pozemku žalobcov, ale že zasahuje „len“ do priestranstva pozemku, ktorý je využívaný ako dvor. Žalobcovia v rámci I. stupňového konania doložili do súdneho spisu náčrt, vyhotovený odborne spôsobilou osobou, z ktorého vyplýva, že požiarne nebezpečný priestor zasahuje na ich pozemok, a to v časti, ktorá je využívaná jednak na prevádzkové účely ako záhradná reštaurácia a jednak ako jediná možná úniková trasa z danej časti prevádzkových priestorov žalobcov. Tieto okolnosti, napriek tomu že boli žalobcami v I. stupňovom konaní prednesené, krajský súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Nie je preto možné konštatovať, že by v prípade akceptovania dôvodov uvádzaných žalobcami došlo k zrušeniu rozhodnutia iba vzhľadom na formálne nedostatky.

K rozhodnutiu súdu I. stupňa, týkajúceho sa žalobného bodu 2/, žalobcovia namietali konštatovanie krajského súdu, podľa ktorého sa tento stotožnil s názorom žalovaného, ktorý konštatuje, že umiestňovaná stavba bude slúžiť na prechodné ubytovanie ľudí a nie ako výrobná prevádzka s technologickým zariadením produkujúcim hluk alebo emisie a aj z tohto dôvodu nepovažoval súd za potrebné vyhotovenie hlukovej a emisnej štúdie. V tejto súvislosti žalobcovia uviedli, že opakovane poukázali na právnú úpravu a ďalšie normy, ktorými argumentovali v doterajšom konaní, v zmysle ktorých je možné konštatovať nezávadnosť navrhovanej stavby jedine na základe spracovaných štúdií. Aj v tomto prípade platí obdobne námietka žalobcov, že nie je možné efektívne oddeliť (z hľadiska potreby vyjadrenia dotknutých orgánov k otázke hluku, vibrácií, resp. emisií) územné konanie od konania o vydaní stavebného povolenia.

Žalobcovia uviedli, že je im zrejماً okolnosť, že námietka nedostatku parkovacích a odstavných plôch v súvislosti so zmenou STN nebola síce súčasťou odvolania proti I. stupňovému administratívne rozhodnutiu, avšak túto požiadavku vzniesli vo svojich pripomienkach k územnému konaniu zo dňa 07.06.2010. I keď súd vzhľadom na koncentračnú zásadu na túto časť žaloby neprihliadal, považovali tento prístup za formalistický, podľa ich názoru sú napadnuté rozhodnutia nezákonné v dôsledku nedodržania kogentnej normy.

Čo sa týka rozhodnutia súdu I. stupňa o ďalšom žalobnom bode, kde žalobcovia namietali nedodržanie požiadavky preslňenia dvoch bytových jednotiek, ktoré boli povolené v rámci zmeny rozostavanej stavby „Prístavba penziónu Čierna pani“, tu súd vychádzal, z ako rozhodujúcej skutočnosti z toho, že sa

má jednať o byty, ktoré majú byť určené len na prechodné ubytovanie majiteľov penziónu - žalobcov. Pri takomto konštatovaní súd vychádzal aj z vyjadrenia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Martin zo dňa 06.10.2010. v ktorom sa takéto konštatovanie uvádzalo. Žalobcovia k tomuto podotkli, že úmyslom bolo vybudovať dve bytové jednotky, ktoré mali slúžiť na dlhodobé, resp. trvalé ubytovanie žalobcov, nie len na prechodné ubytovanie (pričom nie je definované, čo sa rozumie pod pojmom „prechodné ubytovanie“). Žalobcovia už vo svojom prvom odvolaní voči rozhodnutiu o umiestnení navrhovanej stavby, ktoré podali 27.07.2010, t.j. ešte pred vydaním vyjadrenia RUVZ, požadovali vypracovanie svetlotechnického posudku na zistenie preslnenia a osvetlenia dvoch plánovaných bytových jednotiek. Aj z tohto podania je zrejmé, že sa má jednať o byty v právnom slova zmysle, teda o miestnosti určené na trvalé bývanie.

Žalobcovia ďalej namietali konštatovanie súdu v súvislosti so žalobným bodom 5/, kde súd uviedol svoj názor, že manipulačný priestor 1,285 - 1,635, ktorý je od hranice pozemkov žalobcov a stavebníka po navrhovanú stavbu, je postačujúci pre budúcu údržbu a opravu požadovanej stavby. Súd svoje konštatovanie neodôvodnil, pričom je zrejmy skôr opak, že uvedený manipulačný priestor nemôže postačovať pre umiestnenie stavebných zariadení a stavebných mechanizmov.

Napokon žalobcovia uviedli, že I. stupňový súd síce konštatoval všeobecnú zásadu rovnakého zaobchádzania, vyplývajúcu z predpisov o správnom konaní, vzápätí však negoval tvrdenia žalobcov, ktorými argumentovali diametrálne odlišný prístup stavebného úradu pri povoľovaní ich stavby - a to najmä z hľadiska výšky stavby, resp. počtu nadzemných podlaží, umiestnenia stavby vzhľadom ku hranici so susedným pozemkom. Podľa názoru žalobcov súd mohol jednoznačne vyhodnotiť a mohol porovnať, či nedošlo v týchto podobných prípadoch ku vzniku neodôvodnených rozdielov, a to aj vzhľadom na tú okolnosť, že sa jednalo o stavby obdobného charakteru, pričom poukazované rozdiely sa týkali markantných, vonkajších parametrov stavieb.

Vzhľadom na uvedené podľa názoru žalobcov prvostupňový súd pochybil, keď žalobu zamietol, pretože v zmysle a v intenciách žaloby bolo v konaní preukázané, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné, pričom žalobcovia boli významným spôsobom ukrátení na svojich právach. Na uvedenom skutkovom i právnom základe žalobcovia navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ust. §-u 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom.

III.

Do konania pribratý účastník A. v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/66/2012-93 zo dňa 27.08.2013 považuje za vecne správny a v plnom rozsahu sa stotožnil s právnym a skutkovým odôvodnením jednotlivých bodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku pod č. 1/ až 8/ na strane 8 až 17. Pokiaľ žalobcovia vo svojom odvolaní uvádzajú, že súd I. stupňa pochybil, keď žalobu zamietol, pretože v zmysle žaloby bolo preukázané, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné a žalobcovia boli významným spôsobom ukrátení na svojich právach, A. uviedol, že žalobcovia v odvolaní riadne nezdôvodnili a ani bližšie nevysvetlili ako boli na svojich právach ukrátení, pričom v konaní sa im nepodarilo uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa ich tvrdenia o nezákonom rozhodovaní orgánov štátnej správy. Účastník konania z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcov (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nemožno priznať úspech.

Úlohou krajského súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1212/00229/Kod zo dňa 20.04.2012, ktorým zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Mesta Martin č. MSS-13157/2010-n-Vč zo dňa 09.05.2011, ktorým podľa § 39 a § 39a stavebného

zákona správny orgán rozhodol o umiestnení stavby „Wellness penzión RELAX“ na parcele č. 993, 994/1, 994/2 a 994/3 k. ú. A., tak ako špecifikoval v napadnutom rozhodnutí.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Správny súd pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne

doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolačný súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Úlohou najvyššieho súdu bolo - na základe včas podaného odvolania žalobcov - preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď žalobu žalobcov zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcov uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

Predmetom súdneho prieskumu v posudzovanej veci bolo právoplatné rozhodnutie žalovaného č. 2012/00229/Kod zo dňa 20.04. 2012, ktorým rozhodol s konečnou platnosťou o umiestnení stavby „Wellness penzión RELAX“ na parcele č. 993, 994/1, 994/2 a 994/3 v kat. úz. A..

V súvislosti s námietkou žalobcov, ktorí namietali nerešpektovanie zásady rovnakého zaobchádzania, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozsah súdneho prieskumu v správnom súdnictve je limitovaný výrokom napadnutého rozhodnutia. Z tohto dôvodu nebolo možné v rámci predmetného konania sa zaoberať zákonnosťou rozhodnutia, ktoré nebolo predmetom súdneho prieskumu.

Posudzovaniu požiarnej bezpečnosti v súvislosti so vzdialenosťou posudzovanej stavby od existujúceho objektu žalobcov, venoval prvostupňový súd náležitú pozornosť. V odôvodnení rozsudku detailne uviedol chronologický postup príslušných orgánov a svoje závery dôsledne odôvodnil. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou prvostupňového súdu, že z ustanovenia § 40b ods. 1 písm. f) zákona č. 121/2002 Z. z. vyplýva, že projektová dokumentácia z hľadiska určenia odstupových vzdialeností od stavby z hľadiska požiarnej prevencie sa posudzuje v stavebnom konaní. V územnom konaní z hľadiska projektovej dokumentácie stavieb s poukazom na § 40a písm. a) cit. normy sa posudzuje vhodnosť umiestnenia navrhovanej stavby do okolitej zástavby, predovšetkým v závislosti od pravdepodobných odstupových vzdialeností a bezpečnostných vzdialeností od stavby, pričom dotknuté orgány sa z hľadiska posudzovania projektovej dokumentácie vymedzenej v § 40a zákona č. 121/2002 Z. z. o požiarnej prevencii vyjadrili k otázke požiarne-bezpečnostnej, pravdepodobných odstupových vzdialeností a bezpečnostných vzdialeností od stavby. Zaoberali sa taktiež otázkou požiarne nebezpečného priestoru STN 92 0201-4, ktorá upravuje požiarne bezpečnosť stavieb a odstupové vzdialenosti (časť 4 v bode 2.6), v ktorej sa vymedzujú požiadavky na požiarne nebezpečný priestor, v bode 2.6.1 je konštatované, že požiarne nebezpečný priestor môže zasahovať do verejného priestoru, napr. do ulice, námestia, parku, priestoru vodnej plochy s poznámkou, že ak požiarne nebezpečný priestor zasahuje do susedného pozemku, rieši sa jeho určenie v rámci stavebného konania. Ak prvostupňový súd krajský súd vychádzal so záveru projektanta, že v požiarne nebezpečnom priestore nie sú žiadne objekty, na ktoré sa môže preniesť požiar šírením tepla alebo pádom konštrukcie, korešpondujúcim aj s konečným stanoviskom prvostupňového dotknutého orgánu zo dňa 01.03.2012 a taktiež so stanoviskom dotknutého orgánu 2. stupňa z 08.11.2011 - ktorý okrem iného konštatoval, že odstupová vzdialenosť zo západnej a východnej strany posudzovaného objektu, z hľadiska posudzovania požiarnej bezpečnosti nezasahuje na žiadne stavby nachádzajúce sa na susednom pozemku (pozemku žalobcov), na ktorom je umiestnený penzión Čierna pani a zasahuje len do priestranstva pozemku, ktorý je využívaný ako dvor - rozhodol v súlade so zákonom. Odvolací súd tiež prisvedčil prvostupňovému súdu v tom, že vymedzenie požiarne nebezpečného priestoru, v prílohe k žalobe, súd nemohol akceptovať, nakoľko nebolo preukázané, že tento požiarne nebezpečný priestor vymedzila osoba

kompetentná, odborne znalá požiarnej problematiky.

Čo sa týka námietky nedostatku parkovacích a odstavných plôch v súvislosti s umiestňovanou stavbou, z podkladov administratívneho spisu je zrejmé, že táto námietka nebola zo strany žalobcov v rámci územného konania v lehote na podanie námietok uplatnená.

V zmysle § 36 ods.1 stavebného zákona stavebný úrad oznámi začatie územného konania dotknutým orgánom a všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené spravidla s miestnym zisťovaním. Súčasne upozorní účastníkov, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne.

Koncentračná zásada, ktorá sa uplatňuje v územnom konaní predpokladá, že účastníci svoje námietky proti umiestneniu stavby musia predniesť v určitom procesnom štádiu. Týka sa to jednak námietok skutkových (faktických), ako aj právnych. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že námietky, ktoré neboli uplatnené včas v prvostupňovom konaní, nie je možné uplatniť ani v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Odvolacie konanie je totiž tiež obmedzené koncentračnou zásadou, okrem situácie, že by išlo o dôsledok znemožnenia riadneho vznesenia námietok postupom stavebného úradu. Táto situácia však v preskúmanom prípade nenastala.

Dôsledným oboznámením sa s administratívnym spisom žalovaného správneho orgánu senát odvolacieho súdu dospel k jednoznačnému záveru, že procesný postup správnych orgánov v posudzovanej veci bol v plnom súlade so zákonom.

Za stavu, že táto námietka bola podaná až v rámci odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, bola už právne irelevantná. Žalovaný správny orgán vzhľadom na zásadu koncentrácie konania vyjadrenú zákonodarcom v cit. ustanovení § 36 ods.1 stavebného zákona, na túto námietku už nemohol prihliadať.

Z dôvodu, že vypracovania hlukovej a emisnej štúdie sa žalobcovia tiež domáhali až v rámci odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, odvolací súd ohľadne tejto námietky poukazuje na horeuvedenú argumentáciu. Zároveň prisvedčil prvostupňovému súdu v tom, že zo strany žalobcov neboli produkované žiadne dôkazy preukazujúce, že umiestňovaná stavba a jej prevádzka bude produkovať množstvá hluku prekračujúce prípustné zákonné limity. Podstatnou je tiež skutočnosť, že umiestňovaná stavba bude slúžiť na prechodné ubytovanie ľudí a nie ako výrobná prevádzka s technologickým zariadením produkujúcim hluk alebo emisie.

Pokiaľ sa žalobcovia domáhali vypracovania svetlotechnického posudku, najvyšší súd konštatuje, že pre potreby vydania napadnutého rozhodnutia o umiestnení stavby žalovaný správny orgán pri rozhodovaní vychádzal z dostatočných podkladov. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobcovia mali vedomosť o prebiehajúcom územnom konaní, pretože návrh na umiestnenie posudzovanej stavby podal A. dňa 30.4.2010. Stavebný úrad po prvý krát o tomto návrhu rozhodol rozhodnutím č. MSS-13157/2010-Vč dňa 29.6.2010 a žalobcovia - ktorí boli účastníkmi tohto konania - podali dňa 23.7.2010 návrh na zmenu ich stavby „Prístavba penziónu Čierna pani“ pred jej dokončením spočívajúcej v čiastočnej zmene účelu užívania jej vnútorných priestorov z ubytovacích na prechodné ubytovanie majiteľov penziónu (služobné byty). Žalobcovia pritom na navrhovanú stavbu penziónu Wellness Penziónu Relax a jej hmotové riešenie neprihliadli, napriek tomu, že mali vedomosť o prebiehajúcom územnom konaní. Žalobcami tvrdenú skutočnosť, že byty majú byť určené na trvalé bývanie popiera vyjadrenie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Martin z 06.10.2010 č. HŽP 2010/02089 k projektovej dokumentácii - „Nadstavba a stavebné úpravy penziónu Čierna pani v Martine“ - zmena stavby pred jej dokončením, z ktorého vyplýva, že uvedený orgán nemal pripomienky k stavebnému konaniu a súčasne konštatoval, že umiestnenie „služobného bytu“ vyčlenením z ubytovacej kapacity penziónu je posudzované ako prechodné ubytovanie a preto nie je potrebné dodržiavať požiadavky platnej legislatívy na preslnenie a kvalitu denného osvetlenia, nakoľko sa nejedná o priestory určené na dlhodobý pobyt. Z obsahu tohto stanoviska vychádzalo aj rozhodnutie Mesta Martin č. MSS-15194/2010-Sá z 10.12.2010, ktorým správny orgán povolil zmenu rozostavanej stavby - „Prístavba penziónu Čierna pani“ na pozemkoch CKN 998/1 k. ú. A., keď povolil zmenu stavby, ktorá okrem iného obsahuje nadstavbu podkrovia časti 3 NP existujúcej stavby penziónu, kde vzniknú dve ubytovacie bunky pre hostí penziónu a bytová jednotka, ktorá bude slúžiť ako služobný byt pre majiteľa penziónu. Stavebné úpravy na jednotlivých podlažiach sa týkali zmeny dispozičného riešenia miestnosti, pričom zmena účelu užívania existujúceho apartmánu pre hostí na bytovú jednotku, ktorá bude slúžiť ako služobný byt pre majiteľa penziónu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, pre posúdenie veci nie je

podstatné akými výrazovými, teda aj gramatickými prostriedkami je označený predmetný byt v rozhodnutí Mesta Martin z 10.12.2010 č. MSS-15194/2010-Sá, ale podstatným je spôsob a účel užívania povoľovanej zmeny rozostavanej stavby. Pokiaľ predmetný byt nazvaný ako „služobný byt“, teda v konečnom dôsledku obytný priestor prístavby penziónu Čierna pani má byť užívaný prechodne a nie na trvalé bývanie, potom presvetlenie tejto obytnej časti prístavby penziónu Čierna pani nemuselo napĺňať podmienky pre užívanie bytu slúžiaceho na trvalé užívanie. Neuniklo tiež pozornosti odvolacieho súdu, že žalobcovia za účelom preukázania ich tvrdenia, že k preslňeniu uvedených obytných častí prístavby penziónu Čierna pani dôjde v rozpore s platnou legislatívou nepredložili žiaden dôkaz (napr. svetlo-technický znalecký posudok).

Námietku žalobcov týkajúcu sa nepostačujúceho manipulačného priestoru odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože prvostupňový súd sa s touto námietkou dostatočne vysporiadal, čo vyplýva z obsahu jeho odôvodnenia na strane 15 rozsudku.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcov neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd taktiež nedospel ani k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav zistený stavebnými orgánmi nedostatočne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení a že by jeho postupom boli porušené základné práva účastníkov konania (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010).

Za stavu, keď krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcov o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, podľa názoru najvyššieho súdu nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so stavebným zákonom a vykonávacími predpismi k tomuto zákonu, najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešným žalobcom ich náhradu nepriznal, pričom Občiansky súdny poriadok v správnom súdnictve upravuje vznik nároku na náhradu trov konania iba proti žalovanému správnomu orgánu, nie proti žalobcom, ktorí podali žalobu a ňou disponujú. Špecifické postavenie ďalšieho účastníka v konaní spôsobuje, že trovy konania, ktoré mu vznikli, znáša zo svojho.

Podľa § 1 písm. b/ zákona č. 345/2012 Z. z., o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bol s účinnosťou od 1. januára 2013 Krajský úrad životného prostredia v Žiline zrušený a jeho pôsobnosť prešla v zmysle § 2 ods. 1 cit. predpisu na obvodný úrad v sídle kraja. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. októbra 2013, obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona. V zmysle uvedeného najvyšší súd postupujúc podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 107 ods. 4 O.s.p. konal ďalej s právnym nástupcom zaniknutého žalovaného, ktorým je okresný úrad.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.